สรุปเรื่องการทำธุรกิจในสหรัฐอเมริกา

- สหรัฐอเมริกาประกอบด้วย 50 มลรัฐ และ 1 เขตการปกครอง คือ ดิสตริก ออฟ โคลัมเบีย (District of Columbia) ซึ่งเป็นที่ตั้งของกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) โดยประชากรมีความหลากหลายในเชื้อชาติและอาศัยอยู่ทั่วประเทศ ดังนั้นนักลงทุนในสหรัฐฯ จะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการลงทุน เช่น ภูมิศาสตร์ ความหนาแน่นของประชากร การคมนาคม และสภาวะเศรษฐกิจในแต่ละภูมิภาค

- อุตสาหกรรมหลักๆ ในแต่ละภูมิภาคของสหรัฐฯ มีดังนี้

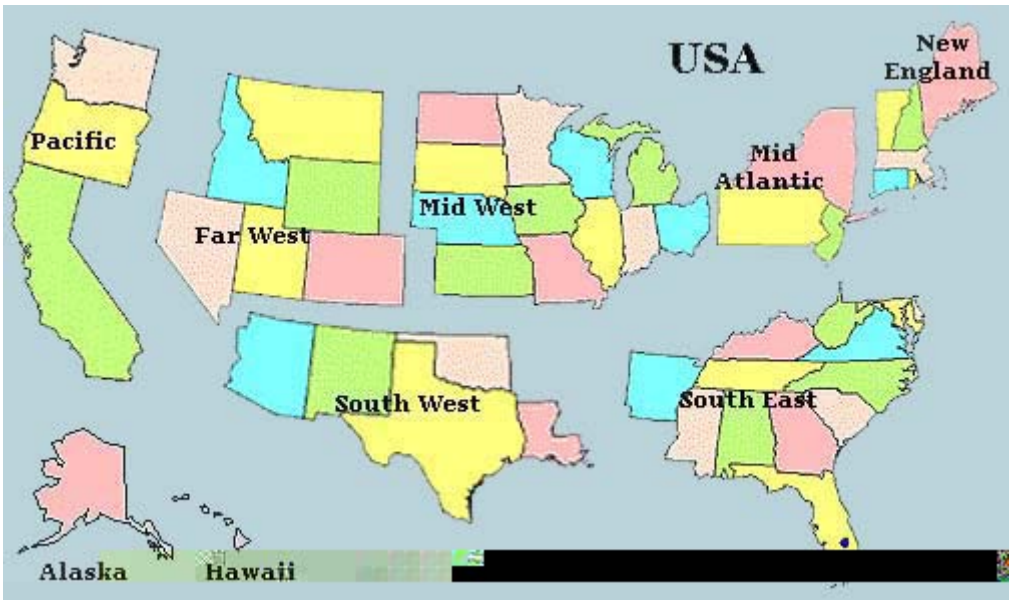

ที่มา: United States Info (2004)

- **นิวอิงแลนด์** (New England or Northeastern): การท่องเที่ยว การศึกษา การประมง และอุตสาหกรรมการผลิต (manufacturing) บางชนิด

- **มิด แอตแลนติก** (Mid Atlantic): การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมสิ่งทอ และอุตสาหกรรมการผลิต

- **ตอนใต้** (South - ASO): อุตสาหกรรมสิ่งทอ เกษตรกรรม ทรัพยากรธรรมชาติ การไฟฟ้า และอุตสาหกรรมชนิดใหม่ (new industry)

- **ตะวันตกตอนกลาง/ภาคกลาง** (Mid West/Central - ACE): เกษตรกรรม อุตสาหกรรมหนัก (heavy industry) อุตสาหกรรมการผลิต การท่องเที่ยว และการทำเหมืองแร่และทรัพยากรธรรมชาติ ชนิดอื่นๆ

- **แปซิฟิก** (Pacific - AWP): การท่องเที่ยว การทำป่าไม้ เกษตรกรรม การไฟฟ้า เทคโนโลยีชั้นสูง (high technology) และทรัพยากรธรรมชาติ

- รูปแบบการลงทุนในสหรัฐฯ สามารถแบ่งออกได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

ประเภทการลงทุน	ความหมายและข้อแตกต่าง
1. **กิจการเจ้าของคนเดียว** (Sole Proprietorship)	คือธุรกิจที่มีบุคคลเดียวเป็นเจ้าของซึ่งกฎหมายการลงทุนชนิดนี้อาจไม่เหมือนกันในทุกมลรัฐ โดยในบางมลรัฐผู้สนใจการลงทุนชนิดนี้จะต้องทำการจดทะเบียนธุรกิจก่อน ทั้งนี้รายได้ทั้งหมดรวมถึงหนี้สินจะตกเป็นของเจ้าของกิจการแต่เพียงผู้เดียวหลังหักจ่ายภาษีอากรแล้ว
2. **ห้างหุ้นส่วน** (Partnerships)	คือธุรกิจที่มีตั้งแต่ 2 บุคคลขึ้นไปเป็นเจ้าของโดยทำสัญญาการทำธุรกิจร่วมกันซึ่งกำไรและหนี้สินที่เกิดจากการทำธุรกิจจะถูกแบ่งเท่าๆ กันตามจำนวนหุ้นส่วน ทั้งนี้หากธุรกิจนั้นๆ มีการซื้อขายในตลาดหุ้นจะต้องมีการตรวจสอบบัญชี (auditing) ตามมาตรฐานของ Generally Accepted Accounting Principles (GAAP) ด้วย นอกจากนี้การเป็นหุ้นส่วนจะยุติลงต่อเมื่อหุ้นส่วนได้ถึงแก่กรรม เป็นบุคคลทุพพลภาพ หรือขอถอนหุ้นออกจากกิจการที่ตนเองเป็นหุ้นส่วนอยู่
3. **บริษัท** (Corporations)	คือธุรกิจที่มีผู้ถือหุ้นสัญชาติใดก็ได้ตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปเป็นเจ้าของ โดยมี Board of Directors เป็นผู้ดูแลกำกับนโยบายและเรื่องทั่วไปของบริษัท ซึ่งการเป็นเจ้าของบริษัทสามารถทำได้โดยการซื้อหุ้นของบริษัทโดยผู้ถือหุ้นจะมีสิทธิออกเสียงในที่ประชุมได้และจะได้รับเงินปันผลกำไรจากบริษัท หากบริษัทที่ผู้ถือหุ้นล้มละลาย ผู้ถือหุ้นอาจไม่ได้เงินลงทุนทั้งหมดกลับคืนมา ทั้งนี้การจดทะเบียนบริษัทสามารถทำได้โดยติดต่อหน่วยราชการของมลรัฐที่จะตั้งธุรกิจซึ่งค่าธรรมเนียมจะแตกต่างกันไปตามมลรัฐ
4. **บริษัทจำกัด** (LLC - Limited Liability Companies)	เป็นการร่วมลงทุนจากผู้ถือหุ้นหลายราย โดยผู้ถือหุ้นแต่ละรายจะรับผิดชอบหนี้สินของบริษัทไม่เกินมูลค่าที่ตนถืออยู่ ทั้งนี้บริษัทจำกัดจะต้องทำการจดทะเบียนและมีคำว่า “LLC” ต่อท้ายชื่อบริษัท การคิดภาษีจะเหมือนกันกับรูปแบบการลงทุนแบบบริษัท (Corporations) อย่างไรก็ดี บริษัทจำกัดเป็นหนึ่งในกลยุทธ์การลงทุนที่กำลังได้รับ

	ความสนใจในสหรัฐฯ มากที่สุดในขณะนี้เนื่องจากมีโครงสร้างที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่าย
5. **สาขา** (Branches)	คือการที่บริษัทต่างประเทศสามารถเปิดสาขาในมลรัฐใดมลรัฐหนึ่ง ในสหรัฐฯ ได้โดยจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายบริษัท (Corporate Laws) ท้องถิ่นและจ่ายภาษีของมลรัฐนั้นๆ รวมถึงต้องขึ้นทะเบียนบริษัทต่างชาติ (Foreign Corporation) ด้วย
6. **การลงทุนร่วมกัน** (Joint Ventures)	เป็นการลงทุนชนิดห้างหุ้นส่วนบริษัท หรือบริษัทก็ได้ ซึ่งการจัดเก็บภาษีจะเป็นอัตราตามชนิดการลงทุนนั้นๆทั้งนี้รูปแบบการลงทุนชนิดนี้ไม่มีการจำกัดหรือข้อบังคับใดๆ ในสหรัฐฯ

- ตัวบทกฎหมายในสหรัฐฯ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ กฎหมายระดับสหพันธรัฐซึ่งมีผลบังคับใช้ทั่วประเทศ (Federal Laws) และกฎหมายระดับมลรัฐซึ่งมีผลบังคับใช้ภายในมลรัฐนั้นๆ (State Laws) โดยกฎหมายทั้ง 2 ระดับนี้จะมีผลบังคับใช้เหมือนกันในบางขั้นตอนของการดำเนินการทางธุรกิจ ดังนั้นนักลงทุนผู้มีความสนใจที่จะลงทุนในสหรัฐฯ จะต้องทำการศึกษาตัวบทกฎหมายทั้ง 2 ระดับของมลรัฐที่เกี่ยวข้องในการทำธุรกิจอย่างถี่ถ้วน

- กฎหมายการทำธุรกิจในสหรัฐฯ จะแตกต่างกันไปตามมลรัฐ ดังนั้นบริษัทซึ่งจดทะเบียนทำธุรกิจในมลรัฐหนึ่งๆ จะสามารถทำธุรกิจในมลรัฐนั้นได้เพียงที่เดียว อย่างไรก็ตามหากบริษัทมีความสนใจที่จะทำธุรกิจในมลรัฐอื่นจะต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของมลรัฐที่จะทำธุรกิจนั้นๆ

- ตัวอย่างกฎหมายการลงทุนที่สำคัญของมลรัฐหลักๆ ที่น่าสนใจในสหรัฐฯ มีดังต่อไปนี้
  - **แคลิฟอร์เนีย**
    - California Secretary of State เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องการดำเนินการ การยื่นคำร้อง และการดูแลรักษาเอกสารที่เกี่ยวกับการจัดตั้งธุรกิจภายในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย รวมถึงการตรวจสอบดูว่าบริษัทต่างชาติที่มีความสนใจที่จะลงทุนทำธุรกิจในมลรัฐนี้มีคุณสมบัติครบตามกำหนดหรือไม่

    - ขั้นตอนการจดทะเบียนทำธุรกิจในมลรัฐแคลิฟอร์เนียมี 3 ขั้นตอนคือ

<u>ขั้นตอนที่1</u>: กรอกแบบฟอร์ม โดยแบบฟอร์มของธุรกิจประเภทต่างๆ สามารถหาได้จากเวปไซต์ของ California Secretary of State

ขั้นตอนที่ 2: ยื่นแบบฟอร์มต่อ Secretary of State โดยค่าธรรมเนียมจะแตกต่างกันไปตามประเภทของธุรกิจ ทั้งนี้แบบฟอร์มจะประกอบด้วยคำถามซึ่งเกี่ยวกับชื่อและที่ทำการของธุรกิจ และผู้ยื่นคำร้อง (agent for service process)

ขั้นตอนที่ 3: กรอกแบบฟอร์มการจ่ายภาษีอากรตามที่ Franchise Tax Board (FTB) กำหนดเพื่อยื่นต่อ FTB โดย Secretary of State จะทำการติดต่อกับ FTB เรื่องอัตราภาษีของแต่ละบริษัทที่ได้จดทะเบียนและปฏิบัติตามขั้นตอนการชำระภาษีประจำปี ซึ่งอัตราภาษีจะขึ้นอยู่กับเงินรายได้ประจำปีของบริษัท

O เดลาแวร์

- กฎหมายการทำธุรกิจในมลรัฐเดลาแวร์ถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีความก้าวหน้า ครบวงจร และยืดหยุ่น (flexible) ที่สุดในสหรัฐฯ
- ขั้นตอนการจดทะเบียนทำธุรกิจในมลรัฐเดลาแวร์มีทั้งสิ้น 7 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1: เลือกประเภทธุรกิจ

ขั้นตอนที่ 2: จัดหาผู้แทนจดทะเบียน (Registered Agent) ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจในมลรัฐเดลาแวร์ ซึ่งอาจเป็นในนามบุคคลหรือบริษัท (Business entity)

ขั้นตอนที่ 3 (ไม่บังคับ): จองชื่อที่จะใช้ในการทำธุรกิจ โดยผู้จองจะได้รับประกันว่าจะไม่มีผู้อื่นสามารถนำชื่อที่จองไว้ไปใช้ได้ ทั้งนี้การจองจะมีผลบังคับใช้ในระยะเวลา 120 วันเท่านั้น และต้องชำระค่าจองจำนวน 75 เหรียญสหรัฐฯ

ขั้นตอนที่ 4: กรอกแบบฟอร์มคำร้องขอหนังสือรับรอง (certificate) การเปิดบริษัทจากมลรัฐเดลาแวร์

ขั้นตอนที่ 5: ส่งแบบฟอร์มที่กรอกไปที่ Department of State: Division of Corporations Office – John G. Townsend Building ณ 401 Federal Street – Suite 4 –

Dover, DE 19901 หรือแฟกซ์มาที่ 302-739-3812 โดยค่าธรรมเนียมครั้งแรกในการจัดตั้งบริษัทในมลรัฐเดลาแวร์จะคิดในอัตราต่ำสุดที่ 89 เหรียญสหรัฐฯ

ขั้นตอนที่ 6: ขอหนังสือรับรองหลักฐานทางการเงินว่าอยู่ในระดับที่ดีจากสถาบันทางการเงิน (financial institution) ของผู้ร้องขอ

ขั้นตอนที่ 7: กรอกแบบฟอร์มการจ่ายภาษีอากรประจำปีแก่รัฐและยื่นจ่ายภาษีภายในวันที่ 1 ของเดือนมีนาคมของทุกๆ ปี โดยอัตราภาษีอากรที่มลรัฐจะจัดเก็บกับผู้เสียภาษีจะเริ่มจาก 75 เหรียญ สหรัฐฯ (ต่ำสุด) จนถึง 165,000 เหรียญสหรัฐฯ (มากสุด) ทั้งนี้ผู้ใดที่เป็นหนี้ภาษีของมลรัฐเท่ากับหรือมากกว่า 5,000 เหรียญสหรัฐฯ สามารถแบ่งจ่ายหนี้ได้ออกเป็น 4 งวดดังนี้

- **งวดที่** 1: ร้อยละ 40 ของหนี้ภายในวันที่ 1 ของเดือนมิถุนายน
- **งวดที่** 2: ร้อยละ 20 ของหนี้ภายในวันที่ 1 ของเดือนกันยายน
- **งวดที่** 3: ร้อยละ 20 ของหนี้ภายในวันที่ 1 ของเดือนธันวาคม
- **งวดที่** 4: หนี้ที่เหลือจ่ายภายในวันที่ 1 ของเดือนมีนาคม

- ขั้นตอนการรวมบริษัทในมลรัฐเดลาแวร์มีทั้งสิ้น 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: ตรวจสอบดูว่าชื่อที่จะใช้ในการทำธุรกิจมีผู้ใดจองแล้วหรือไม่ ทั้งนี้เมื่อทำการเลือกชื่อแล้ว ชื่อของบริษัทที่จะใช้นั้นจะต้องมีคำว่า “Corporation (Corp.)” “Incorporated (Inc.)” หรือ “Limited Liability Company (LLC)” ต่อท้าย

ขั้นตอนที่ 2: กรอกแบบฟอร์ม Articles of Incorporation หากเป็นการรวมบริษัทเข้าด้วยกัน หรือกรอกแบบฟอร์ม Articles of Organization หากเป็นการจัดตั้ง บริษัทจำกัด

ขั้นตอนที่ 3: จัดประชุมบริษัทพร้อมทั้งลงมติบังคับใช้ข้อกำหนด (bylaws) ของบริษัทหรือข้อตกลง (operating agreement) ของบริษัทจำกัด

ขั้นตอนที่ 4: ยื่นขอ Federal Identification Number (FEIN) สำหรับบริษัทและเปิดบัญชีธนาคารของบริษัท

<u>ขั้นตอนที่</u> <u>5</u>: ยื่นขอใบอนุญาตทำธุรกิจจากเมืองหรือเขตที่จะเปิดทำธุรกิจ

- หากผู้มาลงทุนทำธุรกิจในมลรัฐเดลาแวร์ได้เปิดกิจการในมลรัฐอื่นหรือที่อื่นๆ มาก่อนหน้านี้แล้ว ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องกรอกแบบฟอร์ม “Foreign Qualification” และยื่นพร้อมกับ Certificate of Existence ที่ออกโดยมลรัฐนั้น หรือที่อื่นใดแก่แผนกจัดตั้งบริษัท (Division of Corporation) ของมลรัฐเดลาแวร์

o นิวยอร์ค

- กฎหมายการเสียภาษีในมลรัฐนิวยอร์คบังคับให้บริษัทยื่นรายงานการจ่ายภาษีแฟรนไชซ์ทุกปีถึงแม้ว่าบริษัทจะไม่มีรายได้หรือขาดทุนจากการประกอบธุรกิจ

- ผู้สนใจทำการลงทุนในมลรัฐนิวยอร์คสามารถค้นหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เช่น การจัดตั้งธุรกิจประเภทธุรกิจต่างๆ ชื่อบริษัทซึ่งจดทะเบียนแล้ว เขตปกครองที่บริษัทตั้งอยู่ ฯลฯ ได้ที่แผนกจัดตั้งบริษัท (Division of Corporation) ของมลรัฐนิวยอร์ค

o เนวาด้า

- ผู้ทำธุรกิจในสหรัฐฯ จำนวนมากมีความสนใจในมลรัฐเนวาด้าเนื่องจากทางมลรัฐได้ให้สิทธิพิเศษต่างๆ แก่ผู้ประกอบการเช่น การละเว้นภาษีรายได้ส่วนบุคคล (personal) บริษัท (corporate) แฟรนด์ไชซ์ (franchise) และหุ้นบริษัท (corporate shares)

- บริษัทต่างชาติส่วนใหญ่สามารถเข้ามาลงทุนได้โดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลสหรัฐฯ ทั้งนี้กฎหมายสหรัฐฯ บังคับให้ผู้ลงทุนท้องถิ่นและต่างชาติมีหน้าที่ที่จะรายงานข้อมูลการลงทุน รวมถึงความคืบหน้าในด้านต่างๆ ของบริษัทแก่สาธารณะชนเพื่อความโปร่งใสและเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจแก่ผู้ลงทุน

- ระบบการจัดเก็บภาษีในสหรัฐฯ มีความสลับซับซ้อนและไม่แน่นอน ดังนั้นผู้สนใจที่จะทำการลงทุนในสหรัฐฯ ควรติดต่อว่าจ้างทนายความท้องถิ่นในการให้คำแนะนำและชี้แนะในเรื่องประเด็นภาษีต่างๆ

- ระบบการจัดเก็บภาษีในสหรัฐฯ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ระดับ ซึ่งได้แก่ระดับสหพันธรัฐ (federal) และระดับมลรัฐและท้องถิ่น (States and local) โดยภาษีจะหักเก็บจากรายได้ของประชาชนทุกคน (individuals) บริษัท (corporations) สินเชื่อ (trusts) ที่ดิน (estates) ของขวัญ (gifts) และบัญชีเงินเดือน (payroll) ทั้งนี้ผู้มีรายได้จะต้องเสียภาษีทั้ง 2 ระดับ

- รายละเอียดอัตราการเรียกเก็บภาษีของสหรัฐฯ ในรูปแบบต่างๆ มีดังนี้

รูปแบบและอัตราการเก็บภาษี
• **ส่วนบุคคล** (Individual) – อัตราภาษีส่วนบุคคลอยู่ที่ร้อยละ 10, 15, 25, 28, 33 และ 35 โดยผู้ได้เงินเดือนขั้นต่ำจะต้องเสียภาษีระหว่างร้อยละ 10 ถึงร้อยละ 15 และอัตราภาษีรายได้ระยะยาวส่วนบุคคล (Net long-term capital gains of individuals) จะจัดเก็บได้มากที่สุดถึงร้อยละ 15
• **ห้างหุ้นส่วน** (Partnerships) – ภาษีจะถูกหักเก็บจากรายได้ของหุ้นส่วนแต่ละคน
• **บริษัทและบริษัทจำกัด** (Corporate and LLC) – บริษัทและบริษัทจำกัดสามารถเลือกหลักเกณฑ์การเก็บภาษีได้ระหว่าง S Corporation หรือ C Corporations - S Corporations – ผู้ถือหุ้นจะเป็นผู้จ่ายภาษีเงินได้ - C Corporations – บริษัทจะเป็นผู้เสียภาษีซึ่งมีอัตราอยู่ระหว่างร้อยละ 15 ถึง 35 - อัตราภาษีธุรกิจการให้บริการส่วนบุคคล เช่นด้านกฎหมาย การแพทย์ หรือการบัญชีจะอยู่ระดับเดียวกันที่ร้อยละ35
• การเรียกเก็บเงินปันผลของบริษัทจะแบ่งเป็น 2 ครั้ง คือเมื่อบริษัทจ่ายเงินภาษีบริษัทและเมื่อผู้ได้รับเงินปันผลจ่ายเงินภาษีส่วนบุคคล (อัตราภาษีสูงสุดร้อยละ 15)

- สหรัฐฯ มีสนธิสัญญาว่าด้วยเรื่องการเก็บภาษีกับประเทศไทย (Income Tax Treaty) ซึ่งช่วยเหลือผู้ลงทุนไทยในสหรัฐฯ ในการลดหย่อนภาษีที่จะต้องจ่ายให้รัฐบาลจากรายได้ที่มาจากการลงทุนในสหรัฐฯ โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ภูมิหลัง	สนธิสัญญาว่าด้วยเรื่องการจัดเก็บภาษีระหว่างสหรัฐฯ – ไทย ได้มีการลงนามเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 โดยนายวิลเลียม เอช. อิโต้ อดีตเอกอัครราชทูตสหรัฐฯ ประจำประเทศไทย และนายอำนวย วีรวรรณ รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในขณะนั้น โดยสนธิสัญญาจะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อรัฐสภาสหรัฐฯ ทำการอนุมัติแล้ว
วัตถุประสงค์	สนธิสัญญาว่าด้วยการจัดเก็บภาษีนี้มีจุดประสงค์เพื่อ (1) ส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศหรือเพื่อช่วยเหลือผู้ลงทุนสหรัฐฯ ในต่างแดน (2) เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน (double taxation) และ (3) ป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีเงินได้ (income tax) โดยรัฐบาลท้องถิ่นของแต่ละมลรัฐหรือจังหวัดสามารถนำข้อมูลของผู้เสียภาษีมาเผยแพร่ให้กันและกันได้ ทั้งนี้สนธิสัญญานี้จะบังคับใช้กับพลเมืองของไทยและสหรัฐฯ
ขอบเขต	สนธิสัญญานี้มีผลบังคับใช้กับภาษีเงินได้เท่านั้นโดยยกเว้นภาษีประกันสังคม (social security tax) ในส่วนของสหรัฐฯ อย่างไรก็ตามสนธิสัญญาจะรวมถึงภาษีทั่วไปและภาษีน้ำมันปิโตรเลียมในส่วนของไทย

- การทำธุรกิจส่วนใหญ่ในสหรัฐฯ ในเกือบทุกมลรัฐจะอยู่ภายใต้ประมวลกฎหมายรูปแบบการค้า (Uniform Commerical Code – UCC) ซึ่งครอบคลุมกฎหมายแขนงต่างๆ เช่น การซื้อขายสินค้าปลีกและย่อย การต่อรองสินค้า การทำกิจการที่มีหลักประกัน (secured transactions) และการทำสัญญาเช่าที่ดินส่วนตัว เป็นต้น

- กฎหมายการค้าระหว่างประเทศในสหรัฐฯ ถูกควบคุมโดยหน่วยงานราชการจากหลายหน่วยงาน ซึ่งกรมศุลกากรสหรัฐฯ จะเป็นผู้จัดเก็บภาษีสินค้านำเข้าของสหรัฐฯ โดยกฎหมายหลักๆ ในสหรัฐฯ ที่มีความสำคัญต่อการค้าขายระหว่างประเทศได้แก่ Section 1337 of the Tariff Act of 1930 และ Treaty of Amity and Economic Relations
    - **Section 1337 of the Tariff Act of 1930** คือกฎหมายว่าด้วยการระงับการนำเข้าของสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายทางการค้า สิทธิบัตร หรือลิขสิทธิ์ของสหรัฐฯ รวมถึงการจัดเก็บอากรจากการทุ่มตลาด (antidumping) และภาษีโต้ตอบการอุดหนุน (countervailing duties) กับสินค้าที่นำเข้าภายหลังได้รับการร้องเรียนจากอุตสาหกรรมภายในประเทศตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด
    - **Treaty of Amity and Economic Relations** เป็นสนธิสัญญาที่สหรัฐฯ ได้ทำการตกลงกับประเทศคู่ค้าซึ่งรวมถึงประเทศไทย เพื่อส่งเสริมมิตรภาพและ

สนับสนุนสิทธิพิเศษทางการค้า เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของกันและกัน สรุปสาระสำคัญของ 13 มาตราในเชิงการค้ามีดังต่อไปนี้

มาตราที่ 1	● พลเมืองของทั้งสองฝ่ายภายใต้สนธิสัญญาสามารถ (1) ดำเนินการค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าหรือกิจการการค้าอื่นๆ หรือ (2) ลงทุนทำกิจการในไทย – สหรัฐฯ ได้ อย่างไรก็ตามทั้งสองประเทศสามารถละเว้น จำกัดการเคลื่อนไหว หรือขับไล่ผู้ลงทุนต่างชาติในกรณีที่ผู้ลงทุนฝ่าฝืนกฎระเบียบ เป็นโรคติดต่อ หรือเป็นภัยต่อสังคม ● พลเมืองของทั้งสองฝ่ายจะได้รับการปกป้องคุ้มครองเทียบเท่ากับภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ หากถูกจับจะได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและสามารถร้องขอความช่วยเหลือจากสถานเอกอัครราชทูตหรือกงสุลท้องถิ่นได้
มาตราที่ 2	● บริษัทที่ก่อตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายไทยหรือสหรัฐฯ จะถือว่าเป็นบริษัทสัญชาตินั้นและอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศนั้น โดย o บริษัทไทย หมายถึง บริษัทจำกัดและไม่จำกัด ทั้งที่แสวงหากำไรหรือไม่ก็ตาม o บริษัทสหรัฐฯ หมายถึง บริษัทจำกัดและไม่จำกัด ห้างหุ้นส่วนและการลงทุนธุรกิจในรูปแบบอื่นๆ ที่แสวงหากำไรหรือไม่ก็ตาม ● พลเมืองไทยและสหรัฐฯ รวมถึงบริษัทที่ก่อตั้งขึ้นในไทยและสหรัฐฯ จะได้รับสิทธิ์เท่าเทียมกันทางกระบวนการยุติธรรมภายในอาณาเขตไทยและสหรัฐฯ ทั้งในการฟ้องร้องและเมื่อตกเป็นจำเลย
มาตราที่ 3	● แต่ละฝ่ายจะปฏิบัติต่อพลเมืองและบริษัทของฝ่ายตรงข้ามอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่ใช้กฎเกณฑ์ที่ไม่เป็นธรรมซึ่งอาจมีผลกระทบทางลบต่ออีกฝ่าย ● ทรัพย์สินที่ดินของพลเมืองและบริษัทของทั้งสองฝ่ายซึ่งมาจากการลงทุนโดยตรงและทางอ้อมในอาณาเขตของฝ่ายตรงข้ามจะได้รับการปกป้องอย่างสม่ำเสมอภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ ● ที่อยู่อาศัย ออฟฟิศ โกดัง โรงงานและที่ดินอื่นๆ ที่มีพลเมืองและบริษัทของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นเจ้าของจะได้รับการปกป้องจากการเข้าถือกรรมสิทธิ์หรืออย่างไม่เป็นธรรม นอกจากนี้การตรวจค้นของเจ้าพนักงานจะอยู่ภายใต้กฎหมายโดยเอาความสะดวกของผู้อยู่อาศัยและของธุรกิจเป็นหลัก
มาตราที่ 4	● การเข้าก่อตั้งและเข้าครอบครองบริษัท อุตสาหกรรม สถาบันการเงินและธุรกิจทุกชนิดของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในอาณาเขตของฝ่ายตรงข้ามจะอยู่ภายใต้หลักปฏิบัติเยี่ยงชาติ (National Treatment) ● ทั้งไทยและสหรัฐฯ สามารถห้ามบุคคลต่างด้าวเข้ามาก่อตั้งและครอบครองผลประโยชน์ รวมถึงการจำกัดขอบเขตการเข้าครอบครองหรือก่อตั้งธุรกิจด้านการคมนาคม การสื่อสาร การดูแลทรัพย์สินของผู้อื่น (fiduciary functions) การธนาคารโดยเฉพาะการฝากทรัพย์สิน การใช้ประโยชน์จากที่ดินหรือทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งการค้าขายสินค้าพื้นเมืองภายในประเทศของบุคคลต่างด้าว

	ในอาณาเขตของตนได้ ● บริษัทที่จัดตั้งขึ้นโดยบุคคลสัญชาติไทยหรือสหรัฐฯ ในอาณาเขตของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ตาม จะได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการอย่างเท่าเทียมกันกับบริษัทที่บุคคลท้องถิ่นหรือบุคคลจากประเทศที่ 3 เป็นเจ้าของ ● พลเมืองและบริษัทของทั้งไทยและสหรัฐฯ จะได้รับสิทธิในการบริหารและควบคุมบริษัทที่ตนเองก่อตั้งขึ้นในอาณาเขตของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเท่าเทียมกันกับบริษัทอื่นที่ประกอบการธุรกิจชนิดเดียวกัน ● พลเมืองและบริษัทของทั้งสองฝ่ายสามารถเลือกใช้บริการจากสมุหบัญชี ผู้เชี่ยวชาญ ผู้บริหาร ทนายความ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้ เพื่อช่วยเหลือในการวางแผนธุรกิจ ประกอบการธุรกิจ และการตรวจสอบและแสดงผลการตรวจสอบบัญชีภายใน
มาตราที่ 5	● พลเมืองและบริษัทของทั้งสองประเทศจะได้รับการปฏิบัติตามหลักปฏิบัติเยี่ยงชาติภายในอาณาเขตของไทย – สหรัฐฯ ซึ่งรวมถึง (1) การเช่าอสังหาริมทรัพย์เพื่ออยู่อาศัยหรือเพื่อประกอบการทางธุรกิจ (2) การซื้อและเข้าถือสิทธิ์สังหาริมทรัพย์ และ (3)การละทิ้งทรัพย์สมบัติที่ดินโดยการขาย ทำพินัยกรรม หรือวิธีอื่นๆ ● พลเมืองและบริษัทของทั้งสองประเทศจะได้รับความเป็นธรรมเช่นเดียวกับพลเมืองและบริษัทท้องถิ่นในเรื่องการขอสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า และลิขสิทธิ์
มาตราที่ 6	● พลเมืองและบริษัทของทั้งสองฝ่ายจะได้รับการยกเว้นการเสียภาษีและค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของอีกฝ่าย หากต้องจ่ายภาษี อัตราภาษีและค่าธรรมเนียมจะไม่มากกว่าอัตราเรียกเก็บของพลเมือง ผู้อยู่อาศัย และบริษัทท้องถิ่น ● ทั้งไทยและสหรัฐฯ สามารถที่จะ (1) เพิ่มผลประโยชน์ทางภาษี (tax advantage) หรือหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนเพื่อปกป้องรายได้ของรัฐหากการกระทำนี้จะส่งผลให้เกิดประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย (2) บังคับใช้ข้อกำหนดพิเศษเพื่อเพิ่มผลประโยชน์ให้กับพลเมืองของตนทั้งในกรณีการรับผลประโยชน์ร่วมกันของสามี – ภรรยาและการยกเว้นการเสียภาษีเงินได้และภาษีจากกองมรดก ● พลเมืองและบริษัทของทั้งสองฝ่ายจะได้รับการยกเว้นการเสียภาษีหากเงินเดือนที่ได้มาจากการลงทุนประกอบการธุรกิจไม่ได้มาจากการประกอบธุรกิจในอาณาเขตภายใต้สนธิสัญญา ● ข้อกำหนดที่บังคับใช้ก่อนการเซ็นสนธิสัญญาจะไม่ครอบคลุมถึงการจัดเก็บภาษีหรือค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวกับการดูแลรักษาชุมชนกับพลเมืองของชาติอื่นนอกเหนือจากไทยและสหรัฐฯ ทั้งนี้หากมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมกับพลเมืองเหล่านี้ อัตราค่าธรรมเนียมจะต้องไม่เกินกว่าที่จัดเก็บกับพลเมืองของไทยและสหรัฐฯ

มาตราที่ 7	● ทั้งสองประเทศจะไม่สามารถจำกัดการส่งเงินและโอนเงินระหว่างกันและกันได้ เว้นแต่กรณีที่ (1) การโอนเงินจะทำให้เกิดความมั่นคงทางด้านการแลกเปลี่ยนซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจ่ายเงินค่าสินค้าและบริการที่จำเป็นต่อประชากรในประเทศ ทั้งทางด้านสุขภาพและสวัสดิการทางสังคม (2) ประเทศภายใต้สนธิสัญญาได้รับการอนุญาตให้ทำการโอนเงินได้จากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (InternationalMonetary Fund – IMF) ● หากฝ่ายใดก็ตามบังคับใช้ข้อจำกัดว่าด้วยการแลกเปลี่ยนสกุลเงิน ฝ่ายนั้นจะต้องควบคุมดูแลว่าข้อจำกัดจะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบกับอีกฝ่ายหนึ่งและกับประเทศที่ 3 ทางด้านการค้า การขนส่ง หรือการลงทุนทำธุรกิจ
มาตราที่ 8	● สินค้าที่นำเข้าและส่งออกระหว่างไทย – สหรัฐฯ จะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันกับสินค้าท้องถิ่น โดยครอบคลุมถึง (1) อัตราภาษีอากรและค่าธรรมเนียมต่างๆ (2) อัตราภาษีอากรภายใน (internal taxation) การขาย (sales) การจัดส่ง (distribution) รวมถึงการเก็บและการใช้งานสินค้า (storage and use) มาตรานี้จะครอบคลุมถึงการโอนเงินข้ามประเทศเพื่อนำเข้าและส่งออกสินค้าเช่นกัน ● ทั้งสองประเทศไม่สามารถออกกฎหมายบังคับไม่ให้มีการนำเข้าสินค้าจากประเทศคู่สัญญาหรือส่งออกสินค้าไปยังประเทศคู่สัญญาได้นอกจากมีข้อห้ามในการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าชนิดเดียวกันไปยังประเทศที่ 3 ● ในกรณีที่ประเทศใดประเทศหนึ่งภายใต้สนธิสัญญาออกข้อบังคับด้านการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าที่ประเทศคู่สัญญามีส่วนได้ส่วนเสียอยู่นั้น (1) ประเทศที่ออกข้อบังคับจะต้องแจ้งให้ประเทศคู่สัญญาทราบถึงปริมาณสินค้า รวมถึงการเปลี่ยนแปลงในจำนวน <u>หรือ</u> ราคารวม ที่ประเทศคู่สัญญาสามารถนำเข้าหรือส่งออกได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด (2) หากมีการแบ่งปันจำนวนสินค้านำเข้ากับประเทศที่ 3 ● ประเทศคู่สัญญาสามารถออกข้อห้ามหรือข้อจำกัดด้านสุขอนามัย จารีตประเพณี (customary ground) รวมทั้งข้อห้ามต่างๆ เพื่อปกป้องตนเองจากการถูกปฏิบัติโดยไม่ชอบธรรม อย่างไรก็ตามข้อห้ามหรือข้อจำกัดนี้จะต้องไม่ส่งผลกระทบทางลบกับการค้าของอีกประเทศ ● ประเทศคู่สัญญาสามารถเลือกใช้มาตรการเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจด้านการใช้เงินสกุลสะสมที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (accumulated inconvertible currencies) หรือเพื่อบรรเทาภาวะการเงินฝืดเคือง อย่างไรก็ตาม มาตรการนี้จะต้องไม่เบี่ยงเบนจากนโยบายส่งเสริมการเจริญเติบโตของการค้าระหว่างประเทศโดยไม่เลือกปฏิบัติ (non-discriminatory international trade)

	● ประเทศคู่สัญญาแต่ละประเทศจะสงวนไว้ซึ่งสิทธิใน (1) ผลิตผลจากการประมงภายในประเทศ (2) การติดต่อกับประเทศข้างเคียงเพื่อส่งเสริมการคมนาคมระหว่างกัน (3) สหภาพศุลกากร (customs union) หรือพื้นที่การค้าเสรีที่ประเทศคู่สัญญากำลังจะเข้าเป็นสมาชิก (4) สิทธิพิเศษตามข้อตกลงว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (GATT)
มาตราที่ 9	● ขั้นตอนและระเบียบทางศุลกากรที่แต่ละประเทศภายใต้สนธิสัญญาต้องปฏิบัติตามมีดังนี้ (1) ตีพิมพ์ข้อกำหนดทั่วไปทั้งหมดที่มีผลกระทบกับการนำเข้าและส่งออก (2) นำข้อกำหนดทั้งหมดมาประยุกต์ใช้ตามมาตรฐานเดียวกัน อย่างยุติธรรมและมีเหตุผล (3) งดเว้นการต่อเติมและบังคับใช้ข้อกำหนดใหม่ที่อาจนำมาซึ่งความยุ่งยากในการนำมาใช้จนกระทั่งประกาศให้สาธารณชนรับทราบ (4) อนุญาตให้มีการยื่นอุทธรณ์ต่อกรมศุลกากรได้ ● ทั้งสองประเทศไม่สามารถบังคับใช้มาตรการที่จะนำไปสู่การกีดขวางการยื่นขอประกันภัยทางทะเล (marine insurance) ของสินค้านำเข้าหรือส่งออกของประเทศคู่เจรจา ● พลเมืองหรือบริษัทของประเทศคู่สัญญาที่ 1จะได้รับการปฏิบัติย่างเท่าเทียมกันกับพลเมืองหรือบริษัทของประเทศคู่สัญญาที่ 2 หรือประเทศที่ 3 ในทุกกรณีซึ่งรวมถึงการนำเข้าและส่งออกสินค้า
มาตราที่ 10	● พลเมืองของไทย – สหรัฐฯ สามารถค้าขายและเดินทางโดยเสรีได้ภายในอาณาเขตของไทยและสหรัฐฯ ● เรือขนส่งสินค้าของทั้งสองประเทศจะอยู่ภายใต้หลักปฏิบัติเยี่ยงชาติ (National Treatment) และหลักปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง (Most Favored Nation) ในส่วนของ (1) การเสียภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ (2) การผ่านพิธีการศุลกากร และ (3) การคืนเงินภาษีและสิทธิพิเศษต่างๆ
มาตราที่ 11	ประเทศคู่สัญญาจะต้องปฏิบัติต่อกันและต่อประเทศที่ 3 ด้วยความเท่าเทียมกันทางด้าน (1) การซื้อเสบียงโดยรัฐบาล (2) การให้สิทธิประโยชน์ (concession) ต่างๆ (3) การขายการบริการโดยรัฐบาลหรือโดยผู้สงวนสิทธิ์ในการเป็นผู้ผลิต (monopoly)
มาตราที่ 12	● สนธิสัญญานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาหรือฟื้นฟูสันติภาพโลก โดยมีความครอบคลุมถึง (1) การควบคุมการนำเข้าหรือส่งออกเครื่องเงิน <u>หรือ</u> เครื่องทอง (2) การควบคุมวัสดุนิวเคลียร์ (fissionable materials) วัสดุแฝงในธาตุกัมมันตรังสี (radio-active by-products) หรือแหล่งกำเนิดของวัสดุนิวเคลียร์ (3) การควบคุมการผลิตอาวุธยุทธภัณฑ์และเครื่องมือเพื่อใช้ในการสงคราม <u>หรือ</u> เพื่อเสริมเสบียงอาวุธทางทหาร (4) การควบคุมการร้องขอเสบียงอาวุธในยามสงคราม

	(5) การเกลี่ยอำนาจของทั้งสองประเทศในสนธิสัญญาให้เท่าเทียมกัน โดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะไม่สามารถมีอำนาจเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งได้ เว้นแต่ในทางกฎหมาย การพิจารณาคดีความและการชำระความ ● สนธิสัญญาฉบับนี้ไม่รวมถึงสิทธิทางการเมืองต่างๆ ● หลักปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งที่อยู่ภายใต้สนธิสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ระหว่างไทย – สหรัฐฯ เท่านั้น โดยจะไม่มีผลบังคับใช้กับ o อาณาเขตและดินแดนครอบครองของสหรัฐฯ ต่างๆ o ประเทศคิวบา ฟิลิปปินส์ หมู่เกาะแปซิฟิก และบริเวณช่องแคบปานามา ● นอกจากนี้ หลักปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งที่อยู่ภายใต้สนธิสัญญานี้จะไม่มีผลบังคับใช้กับ o ประเทศเพื่อนบ้านที่มีแม่น้ำเป็นเส้นแบ่งเขตแดน o สิทธิพิเศษซึ่งส่งเสริมอุตสาหกรรมการลงทุนซึ่งมีอยู่แล้วหรือกำลังจะมีขึ้นภายหลังจากนี้
มาตราที่ 13	● หากมีกรณีพิพาทเกี่ยวกับการตีความหรือการประยุกต์ใช้สนธิสัญญาเกิดขึ้นที่ไม่สามารถตกลงกันได้ทางการทูตหรือโดยวิธีสันติ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการตัดสินกรณีพิพาทซึ่งประกอบด้วย 3 บุคคล โดยบุคคลที่ 1 และ 2 จะมาจากไทยและสหรัฐฯ ตามลำดับ ซึ่งจะทำการคัดเลือกบุคคลที่ 3 ต่อไป ทั้งนี้หลักการตัดสินจะใช้กฎหมายระหว่างประเทศเป็นหลัก ในกรณีที่คณะกรรมการบุคคลที่ 1 และ 2 ไม่สามารถเลือกบุคคลที่ 3 ได้ภายในหนึ่งเดือนนั้น เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้กำหนดให้เองหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอ

- กฎหมายว่าด้วยการว่าจ้างของทั้ง 50 มลรัฐจะมีรูปแบบไปในทิศทางเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ข้อแตกต่างจะอยู่ที่ความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายนี้ โดยบริษัทผู้ว่าจ้างจะสามารถจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้นได้หากลูกจ้างมากกว่าร้อยละ 30 ทำการร้องเรียนต่อหน่วยราชการเพื่อขอให้มีการเปิดการเลือกตั้งตัวแทนของสหภาพแรงงาน

- การขอวีซ่าของผู้ประกอบการธุรกิจในสหรัฐฯ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทดังนี้

  - **วีซ่าประเภท** E-1 – ผู้ประกอบการธุรกิจต่างชาติในสหรัฐฯ ซึ่งรวมถึงไทย สามารถร้องขอวีซ่าชนิดนี้ได้ หากมีธุรกิจการค้าขายระหว่างสหรัฐฯ และประเทศคู่เจรจา

- **วีซ่าประเภท** E-2 – ผู้ประกอบการจากประเทศคู่เจรจาซึ่งรวมถึงไทยสามารถร้องขอวีซ่าชนิดนี้ได้หากทำการลงทุนทำธุรกิจในสหรัฐฯ
- **วีซ่าประเภท** H-1B – วีซ่าประเภทนี้จัดเป็นวีซ่าชั่วคราว โดยผู้ร้องขอวีซ่าจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ใช้ความรู้พิเศษ เช่น สถาปนิก วิศวกรรมศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือเทววิทยา โดยจำนวนผู้ที่สหรัฐฯ สามารถออกวีซ่าประเภทนี้ได้อยู่ที่ 65,000 คน ซึ่งวีซ่าจะมี ผลบังคับใช้ได้มากที่สุด 3 ปีและสามารถต่อได้อีก 6 ปี
- **วีซ่าประเภท** L-1 – วีซ่าประเภทนี้อนุญาตให้ผู้ร้องขอวีซ่าซึ่งมีความสามารถพิเศษ และดำรงตำแหน่งเป็นผู้บริหาร ผู้จัดการ และพนักงานของบริษัทแม่อย่างน้อย 12 เดือนก่อนทำการร้องขอเข้ามาทำงานชั่วคราวได้ในสหรัฐฯ เป็นเวลามากที่สุด 7 ปี